

Elhunyt dr. Mezősi Károly Petőfi-kulató

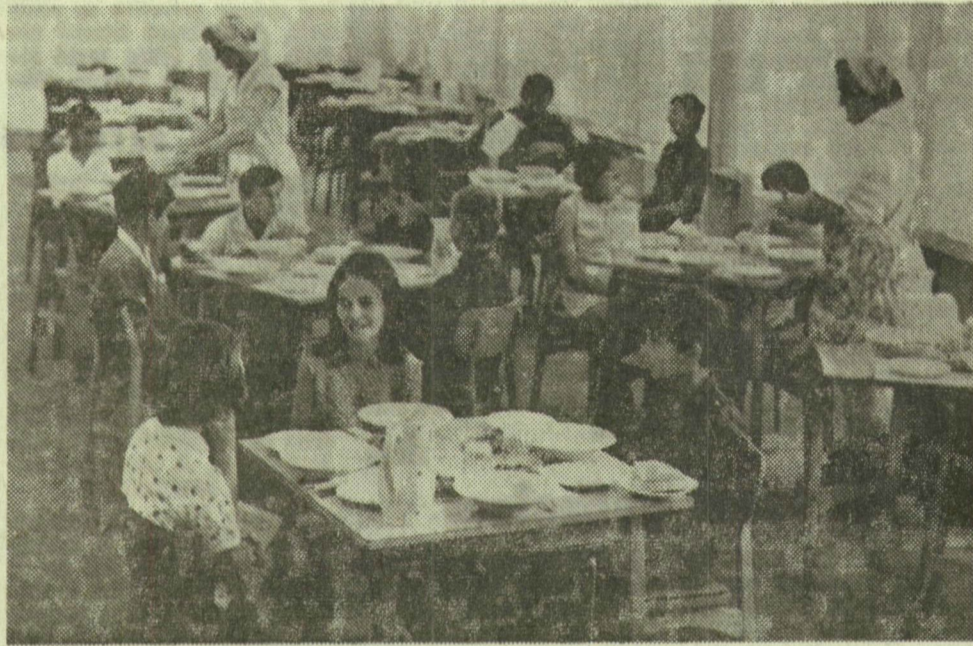
Hatvannégy éves korában elhunyt dr. Mezősi Károly történész, irodalomtörténész, egyetemi magántanár, nyugalmazott Pest megyei múzeumigazgató. Kiskunfélegyháza temetik el, szerdán 15 órakor.

Dr. Mezősi Károly, a szegedi egyetemen szerzett történelem-magyar szakos tanári diplomát, majd 1944-ben egyetemi magántanári képesítést. 1930-tól tanító-képzői, majd gimnáziumi tanár, később igazgató volt Kiskunfélegyházán. 1952 és 1962 között az ottani Kiskun Múzeumot igazgatta, később — 1963-tól 1968-ig, nyugállományba vonulásáig — a Pest megyei múzeumok igazgatójaként tevékenykedett.

Történelmi munkásságában elsősorban az Alföld településtörténetével, irodalomtörténelmi munkásságában — levéltári kutatások alapján — főként a Petőfi család történetével és Móra Ferencel foglalkozott. Tanulmányainak nagy része szakfolyóiratokban látott napvilágot. Megírta például a Petőfi család történetét a Kiskunságban és Dömsödön. „Közlebb Petőfihez” című kötetének — Petőfikutatásainak legújabb eredményeiről — megjelentetését a Szépirodalmi Kiadó vette tervbe.

A jelszó: testedzés

Egy nap a táborban

Készülődés az ebédhez

Somogyi Károlyné felvétele

Zászlófelvonással kezdődik, bevonással ér véget 137 kisdíák gedói nyári napközis táborának egy napja — a tarjáni iskolában. A kellemes környezetű gedói ligetben ugyanis festik meg az iskolát, így a második kerületiek július elsején ideköltöztek átmenetileg, a modern tarjáni iskola földszintjére. Az osztálytermek-

ben öt rajra elosztva, ugyanennyi általános iskolai nevelő, egy táborvezető pedagógus és két nyári szakmai gyakorlatát végző egyetemista felügyelete mellett mozgalmas napok várnak a zömmel alsótárgozatos diákokra, akik többsége rendszeresen kopogtat az ajtón reggel 8-kor; csak néhányan maradoznak el betegség mi-

att, vagy mert a szülőikkel utaztak nyaralni.

A töltesen túl, a Gera Sándor iskolában kaptak helyet a petőfitelepek, a második kerületiek második csoportja, s a két táborra idén gavalléros költségvetési keretet biztosított a tanács: 15 ezer forintot, háromszor annyit, mint a korábbi években. Ebből aztán lehet tervezni. A tarjáni iskolába most érkeztek meg a legkülönbözőbb társasjátékok, labdák, a termeket díszítő vázák; rádiót, diavetítőt, sakkokat, kisméretű rezasztalt vásároltak, melyek előreláthatóan hosszú évekig kellemes időtöltést szereznek a nyári táborozóknak.

A program gazdag. Az iskolaajtóval szembeni falon ott a napi és heti terv. Ki mit tud?, számháború, akadályverseny, mozilátogatás, tévézés és értékelés, festető-rajzolató munka-foglalkozások mellett elutaznak majd Hódmezővásárhelyre, Gyopárosfürdőre, Gyulára, sőt a szarvasi arborétumhoz is. Aki pedig a napi pontozások alapján elnyeri a magatartási és tisztasági verseny első díját, egész héten büszkén viselheti az indián tolldíszeket. Ahány nap, annyi jelszó, jelmondat: a kapuügyletes csak ennek ismeretében engedi be a pajtásokat. Rend a lelke mindennek. A tegnapi program például a sport volt, így a jelszó: testedzés. Máskor meg Igazmondás, Pajkoság, Szógalatkészség stb.

Zászlófelvonás után gyorsan elcsendesedett a folyosó, a diákok hosszú sorban, párosával indultak a strandra. Csak az ebédlő környéke mozgalmas, Juci néni szedi le tízórai után az asztalokat. Ő, Hajdú Mihályné, a repeták teljhatalmú kiosztója, talán a legnépszerűbb, rigmusokat is fogalmaztak róla: „Ehes vagyok, dübörög a gyomrom, de szeretnék enni, De szeretnék Juci néni mellett konyhakukta lenni.”

— Meghiszem azt — így Juci néni — hiszen jó a szakács, jó a koszt. Naponta háromszor esznek a nebulók, és mi mást mondhatnék, nem panaszkodnak.

Egyszóval a tarjáni-gedói napközis táborban minden a legnagyobb rendben van...

N. I.

Emberi kapcsolat is

Mostanában sok szó esik a vezetés színvonaláról, a vezetők felkészültségéről. Hivatalosan és az újságokban is legtöbbször — helyesen — a vezető irányítókészségéről beszélünk, írunk, s ennek fényében vagy árnyékában vizsgáljuk az üzemet, az intézményt vagy éppen a tsz eredményeit (persze, legalább annyiszor fordítva is áll az eset: az elért sikerekből vagy balsikerekből visszafelé következtethetünk a vezetés színvonalára, a vezető felkészültségére is.)

Így van ez rendjén. Az élet elsősorban tetteket követel a vezetőktől, mindenképp. De arról már kevesebb szó hangzik el, hogy a falvak, a városok vezetői, a gyárak, az intézmények igazgatói, a termelőszövetkezetek elnökei hogyan fejlődtek emberileg. Fedig szemünk előtt játszódik le, hogy a munkásvezetők nemcsak mérnökké, a tsz-elnökök nemcsak agronómussá, de emberileg is magasabbra nőttek. A tudás, az irányítókészség fejlődését persze könnyebb lemérni. Jól mennek a dolgok a gyárban, teljesítik, sőt túlteljesítik a termelés fontos mutatóit, s ez nagyon jó. A vezetőt megdicsérik fölöttes hatóságai, esetleg, ha az idő úgy hozza, érdemeiért kintünetést tűznek a mellére. A jó munkát, a hatékony vezetést a dolgozók is elismerik és tudják: ha vezetőjük kintünetést kap, annak fényre egy kicsit rájuk is ragyog. De az emberek érték-mérője sokkal szélesebb skálájú ennél. Ők a vezetőkben azt is „méri”, amit a felsőbb szerveknek — helyzetükből fakadóan — nem mindig sikerül meglátniuk.

Az emberek nap nap után együtt élnek vezetőikkel. Legtöbbször a nagyok mellett látszólag apró dolgokból alakítják véleményüket. S amit ma a jó szervező-, irányítókészségen, a szaktudáson kívül elsősorban várnak vezetőiktől, az az őszinteség, egyenesség, s a magasabb rendű kommunista humanitás. Hogy ezek mennyire nem apró, jelentéktelen dolgok, arra legtöbbször az élet adja meg a választ.

Az MSZMP Központi Bizottságának helyes politikai

kai vonala teremtett olyan helyzetet, amelyben a vezetők lába alá futóhomok helyett szilárd talaj került, s ma nem a „lekkét” kényeszerülnek felmondani, mert a szó azonos a tettekkel. Jó így élni, könnyebb így vezetni. De hát a múlt néhol még kísért, hallani még esetekről, szerkesztőségekbe is hozza a panaszosoktól a hírt a posta.

Az egyik városban az általános iskola igazgatója tanév végén felolvasta a tantestület előtt a pedagógusok egyéni minőségét. A kollégák örültek, jólesett a nehéz év után az elismerés. (Az igazgató általában mindannyiuk munkájáról elismeréssel nyilatkozott.) A minősítések ezután bekerültek a városi tanács művelődési osztályára.

Történt, hogy az említett tantestület egyik tagja a nyári szünidőben a tanács művelődési osztályán helyettesített. Munka közben kezébe került a minősítés is, s ámulva látta, hogy azon egészen mást írt az igazgató, mint amit a szemükbe mondott. Természetesen néhány napon belül a dologról értesült az egész tantestület. Az igazgatónak bizonyos múltbeli érdemei vannak és szakmailag is tehetséges ember, de ki méltányolja ezt ilyenkor? Hibájával olyan bizonytalan, rossz légtört teremtett, amelyben rövidesen tarthatatlanná vált a helyzete.

Felvetődik a kérdés, hogyan követhetnek el ilyen súlyos hibát. A válasz mindenképpen egy lehet: aki nem hisz, nem bízik az emberekben — az képtelen őszinte, egyenes lenni hozzájuk. S ilyen vezetőt — akár ha éjig is érnek múltbeli érdemei, s ha mégoly művelt is, mert nem képes és nem akarja megérteni a párt politikáját, mely eleve az egyenes, őszinte emberiségre épít — az élet fogja félreállítani.

Bizni kell az emberekben, s aki nem a beszosztástól várja az emberek elismerését, de tetteivel, őszinte emberi kapcsolataival igyekszik mindennap kiérdemelni, az nemcsak magának, de üzemeinek, az ország, a nép ügyének tesz jó szolgálatot.

K. S.

Rend és tisztaság

A város rendjéről, tisztaságáról írt cikkek tollat adnak olvasóink kezébe is, hogy a megvalósításhoz ők is hozzájáruljanak javaslatokkal. Kopasz Márta (Bécsi krt. 8-16) levelében úgy summázza véleményét Szeged tisztaságáról: a város valóban poros, piszkos és locsolatlan. Muzeális hagyatékaként emlegeti az utca-söpőrő bácsikat, akik ma is, mint száz évvel ezelőtt, így cammognak az úttesten. (Sajnos, olvasónk is már egyre kevesebb utcát takarítja emberrel találkozhat, ugyanis egyre kevesebben vállalkoznak ilyen és hasonló munkára. Ebből erednek kommunális üzem munkaerőgondjai.) A tisztító gépek tekintetében is elmaradottak vagyunk — állapítja meg olvasónk. Talán a levél megírása óta már látott is a söpörgető gépeket az utcán, vagy olvasott róluk lap-

punkban. Tehát valami előrehaladás csak tapasztalható a takarítás technikájában is.

Szóvá teszi, mint már annyian, poros „előszobánkat”, az Április 4. útját, ahol nem érdemes tiszta ruhában villamosra várakozni és villamosra szállni. A homokot, kavicsot, szemetet szállító teherautókat — véleménye szerint — nem kellene beengedni még a Hunyadi János sugárútra és a Hungária, a színház környékére sem. Olvasónk korlátozná a személygépkocsik mozgását is: a Kiskörúton belül nincsenek távolságok, nincs szükség arra, hogy bárki autóbába üljön.

Javaslataihoz nem tudjuk, mit szólnak a közlekedési szakemberek és az autótulajdonosok. A tisztaság védelmének megszorgításával minden biznnyal többen értenek vele egyet.

Piac — gondokkal

Felháborodott hangú levelet fogalmazott szerkesztőségünknek Varga Győzőné (Tarján, 116/A). Hogy mi váltotta ki elégedetlenségét, haragját? Felsorolni is nehéz. Ami nyugalmát leginkább zavarja, az a tarjáni piac. Ha esik, ha fúj, ha süt a nap — írja — beállnak az árusok az ablaka alá, és ott trécselnek, ott vitatják meg ügyes-bajos dolgaikat. De más kellemetlenségekkel is szolgál Tarján és az ottani lakók. A felnőttek a füves részen tolaslabdázhatnak, a gyerekek játszótérnek, futballpályának használják az utcát. Baj van a tisztasággal is levélírónk szerint. Ablaka alatt napokig áll a szemet, míg végre elsöprik. Mindenki felelőtlenül szemetel. Hibába van kirakva a figyelmeztető tábla, ha nincs aki figyelje a szemetelőket.

Olvasónk — mint írja — panaszt tett a tanácsnál is.

A kapott válasz azonban nem elégti ki. Szerinte ha ideiglenes az a piac, miért nem lehet más helyre telepíteni, miért éppen ő szenvedjen a kellemetlenségek miatt?

Tarján még épülő városrész, ahol az embereknek éppúgy szükségük van a különböző szolgáltatásokra — piacra is —, mint a Belvárosban lakóknak. Bizonyára olvasóknak is kényelmesebb „legrani” a piacra, mint busszal elmenni a Marx térre, vagy a Szent István térre és onnan cipelni a tele szatyrokat. Tarján lakóinak többsége igényelte a piacot és kérte is az illetékes szerveket, hogy ott is legyen árusítás. A piaccal bizony kényelmetlenséget is kell vállalni, például a zajt. Ennek ellenére, a Marx téren, a Szent István téren lakóktól még nem kaptunk hasonló levelet.

Üzenetek

Szili Istvánné (Bécsi krt. 16.): Szeged—Kalocsa című cikkünkben dr. Soós Gábornak, a mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter első helyettesének információját közöltük. Bővebbet a minisztériumtól tudhat meg. Egy olvasó család: Kár, hogy nem írták meg nevüket és pontos címüket, az után letelező ló gazdáját próbálják először jobb belátásra bírni. Kovács Istvánné (Sándor utca 19.): Örülünk, hogy közbenjárásunk és vállalata jóindulata hozzásegítette ahhoz, hogy a rokkantsági nyugdíj helyett magasabb, a nyugdíj-korhatár betöltése után járó összeget kapja.

Új galvanizálóüzem

Az Elzett Fémlemezipari Művek sátoraljaúj helyi gyárában mintegy 26 millió forintot költséggel, új galvanizáló üzemet építettek. Az új üzemben megkezdték a folyamatos termelést. A

programvezérléssel működő berendezésekkel a Zsiguli személygépkocsikhoz készítenek évente 300 000 garnitúra külső és belső kilincset. Foglalkoznak továbbá csomagtartó zárak galvanizálásával is.

Kós Károly drámája Gyulán

A gyulai Várszínház hivatott kötelessége, hogy a magyar történelmi drámákkal történelmünk legfényesebb napjait idézze, legméltóbb hőseinek állítson emléket. Dózsa György, Bély Pál, Csák Máté, Bánk bán után most I. István, az országépítő király egyéniségét, sorsdrámáját viszi a színpadra. A darabot Kós Károly, az Erdélyben élő 90 éves író alkotta. Kós a romániai magyar irodalom egyik legjelentősebb élő alakja, aki

egész életművével, írói és képzőművészeti munkásságával a haladás, a jobb élet és a népek barátságának eszméjét szolgálta. A drámát a 30-as években a budapesti Vigaszínház, a felszabadulás után a Nemzeti Színház vitte színpadra. Az író a gyulai Várszínház számára újra alkotta a regényből drámáját, mely a haldokló Géza fejedelem halálos ágyánál indul, abban a történelmi pillanatban, amikor Istvánra esik a választás, hogy az uralkodásban Géza fejedelmet kövesse.

A gyönyörű, drámai nyelven írott mű kiemelkedő produkcióként ígérkezik a nyolcadik évadjába lépő gyulai Várszínházban. Bemutatóját különösen indokolja az, hogy az 1970—71-es és István király éve. A jubileumi ünnepsorozatba méltán illeszkedik be Kós Károly drámájának július 9-i gyulai bemutatója.

Meglepő, hogy sokszor a csupán néhány soros írások milyen nagy érdeklődést váltanak ki olvasóinkból. Június 27-i lapunkban például Törődés az öregekkel címmel jelent meg egy rövid cikk, melynek elolvasása után több idős ember fordult kérdéssel szerkesztőségünkhöz. Arra kíváncsiak, milyen hivatal foglalkozik az öreg, gondozásra szoruló emberekkel? Válaszunk mindannyiunknak: keressék fel a Szeged megyei város tanácsa egészségügyi osztályának szociálpolitikai csoportját.

Több kár, mint haszon

Tizennyolc aláírással érkezett levél szerkesztőségünkbe a Párizsi körút 45. számú ház H/3-as épületéből. Az elkeseredett lakók azt írják, hogy június 28. és július 2. között az ingatlankezelő dolgozói javították házuk tetejét, de munkájukkal több kárt tettek, mint hasznot. „A tévéantennákat leszaggatták, ledobálták. Honnan vegyünk ezer forintot, hogy újból legyen antennánk, és egyáltalán miért dobálták a kéménybe? Miért rongálták meg a villámhárítót is?” — kérdezik levelükben a többnyire nyugdíjas emberek.

Ez az első levél, amelyben azt olvassuk az IKV-ról, hogy munkásai valahol — dolgoznak. De hogyan? A levél tanúsága szerint úgy, hogy a lakók utólag azt mondják, inkább bele se kezdtek volna a javításba. Ez pedig nem a legszebb elismerése „fáradásuknak”. A ház lakói kérték az IKV igazgatóját, hogy az okozott kárt hozza helyre, vagy térítsék meg. A döntésre mi is kíváncsiak vagyunk.